

Covid-19, homes de negre i la Pantera Rosa

**FRANCESC
BELLAVISTA**

PER ser justos, cal reconèixer que sense la Unió Europea (UE) ara seríem, possiblement, a la segona o tercera divisió dels països desenvolupats i en comptes de formar part del G20 pertanyeríem –al costat de països com Veneçuela– al grup de les economies més insolvents del món. Malgrat no haver fet mai els deures i ésser considerats uns grans malbaratadors, la UE ens va prestar 40.000 milions d'euros per salvar de la fallida el nostre sistema financer (dels quals, n'hem tornat menys de la meitat) i el BCE ha finançat en els darrers deu anys, si fa no fa, una tercera part de l'enorme augment del deute públic espanyol, el que ens ha evitat haver de pagar interessos exorbitants (la famosa prima de risc).

Ara, amb la crisi provocada pel Covid-19 –que comportarà un altre important augment del deute públic–, les nostres esperances de salvació econòmica se centren gairebé exclusivament en els ajuts financers provinents de la UE.

El que s'està debatent aquests dies entre els països del nord (estalviadors, també anomenats frugals) i els del sud (despecejadors) d'Europa és si aquests importants ajuts en forma de subvencions a fons perdut i de préstecs que tard o d'hora s'hauran de tornar es donaran condicionats o no, és a dir, si ens imposaran (o no) restriccions com les severes retallades de despesa pública, d'inversions o, fins i tot com va passar a Grècia, privatitzacions d'empreses i serveis públics, a més a més de la reducció de les pensions.

Pel que sembla, estaria descartat que la famosa Troika (Comissió Europea, FMI i BCE) ens intervingui l'economia amb l'enviament dels coneguts com a "homes de negre". Els pa-

ïsos receptors d'aquests ajuts (sobretot els del sud d'Europa) han intentat evitar com sigui –i pel que sembla ho estan aconseguint– l'estigma que suposa aquesta intervenció i el desprestigi en el món financer de tenir tals personatges amb els seus vestits negres pul·lulant pels carrers de les seves capitals.

Al descrèdit que dona de per si el fet d'estar intervingut, s'afegeix la perversa imatge d'aquests personatges, fins a l'extrem que quan es varen passejar per Grècia en la darrera crisi financera la principal preocupació dels dirigents d'aquest país va ésser que no se'ls veiés pel carrer i molt menys en edificis governamentals.

El negre no ha estat mai un color gaire agrairit. Quan tenim un problema difícil de superar acostumem a dir que "ho veiem negre". I, si bé representa el color de l'elegància i la solemnitat, sempre s'ha vist com la manifestació de l'extrema serietat, del màxim rigor i, també, un sinònim de malastrugança. Potser per això els jutges i els capellans porten (cada vegada menys) sotanes negres, els corbs són considerats ocells de mal averany, és el color dels vestits de dol i els gats negres porten mala sort. Tampoc és casualitat que les empreses de cobrament de morosos es valguin de persones disfressades de negre, els vistosos cobradors del frac.

Confiem sortir-nos amb la nostra, rebre tots els ajuts financers necessaris del BCE i de la UE i no haver de patir les penalitats imposades pels homes de negre. Però, en cas que això arribés a passar, podríem suggerir a la Troika que els seus emissaris, per no penalitzar l'estat anímic dels ciutadans del país intervingut ni el dels seus governants, no s'abillin amb el color negre –com els cobradors del frac– sinó com els empleats d'una altra famosa companyia de cobrament d'impagats, és a dir, del color de la Pantera Rosa.

* L'autor és **soci director de Bellavista**